

ת"פ 1702/02/17 - מדינת ישראל- פמ"ח נגד רביע אבו פני

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 1702-02-17 מדינת ישראל נ' אבו פני
בפני השופט אהוד קפלן
מבקשת
נגד
משיב
החלטה

מדינת ישראל- פמ"ח
רביע אבו פני

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית, החזקת כלים להכנת סמים ושיבוש מהלכי משפט, הכל בקשר לאירוע מיום 2.9.14 כאשר בחיפוש שנערך בביתו, נתפסו סמים מסוג נייס גיא במשקל כולל של 691 גרם נטו.

בפתח ישיבת ההקראה העלה הסנגור טענה מקדמית, לפיה לא קוימה חובת המאשימה לפי סעיף 60 א' לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982.

מדובר בעבירה מסוג פשע ועל המאשימה היה לשלוח מכתב ידוע לנאשם. לטענתו ככל שנשלח מכתב כזה הוא לא נמסר לנאשם משום שהוא לא נשלח לפי כתובת מספיקה.

העובדות הן כדלקמן:

ביום 31.10.16 נשלח בדואר רשום בהתאם לסעיף 60 א' לחוק מכתב ידוע לאותה כתובת של הנאשם, כפי שהיא מופיעה ברישומי משרד הפנים, כלומר שמו ומספר תעודת הזהות שלו ותו לא.

דבר הדואר הוחזר למשרדי הפרקליטות לאחר שצוין עליו כי הוא לא נדרש על ידי המבקש ביחידת הדואר. עוד קודם לכן, נשלח בשנת 2015 מכתב מהפרקליטות לפי אותה כתובת ואותו משרד הוחזר למשרדי הפרקליטות ובו צוין "לא ידוע בכתובת זו".

עובדות אלה אינן שנויות במחלוקת בין הצדדים, מה ששנוי במחלוקת היא משמעותן.

הסנגור טוען כי על המאשימה לפעול בשקידה ראויה כדי שהמכתב יגיע למענו ושליחת מכתב, גם אם לפי הכתובת החסרה שמופיעה במשרד הפנים (ללא ציון הרחוב) איננה שקידה ראויה ועל המאשימה היה לפחות לעשות מאמץ להרים טלפון לחשוד (הנאשם דהיום) ולברר עמו כתובת מדויקת יותר להמצאת מכתב הידוע.

מנגד טוענת המאשימה שהחובה לקיים את היידוע איננה מעוגנת בעיקרי הצדק הטבעי ומקורה בסעיף 60 א' לחוק ולכן ראוי לפרש אותה על דרך שאינה מטילה על הרשות חובות נוספות שאינן קבועות בלשון החוק.

דין והכרעה

אמנם ביישובים כפריים ערביים רבים ישנה פרקטיקה של משלוח דואר רשום עם ציון שם הנמען ותעודת הזהות שלו, וללא ציון שם הרחוב, ובדרך כלל מכתבים כאלו מגיעים ליעדם משום שביישובים כאלה פקידי הדואר מכירים את כולם. עם זאת ברור שכאשר מכתב אינו מגיע ליעדו משום שהוא הוחזר וצוין עליו שהנמען אינו ידוע לא ניתן לראות בכך המצאה כדין, משום שהמאשימה לא פעלה בשקידה סבירה ולא טרחה לברר כתובת מדויקת יותר.

אבל המקרה שבפנינו שונה. מכתב היידוע לא הוחזר משום שהדואר לא ידע מיהו אותו אדם, אלא הוא הוחזר משום שהנאשם לא דרש את אותו מכתב מהדואר, כלומר הוא קיבל הודעה לגשת לבית הדואר ולקבל מכתב בדואר רשום ולא ניגש לקחת אותו, כך על פי הודעת הדואר (פקיד הדואר לא נחקר בעניין זה על מנת לשלול את נכונות ההודעה). במצב דברים זה אין שום יתרון לציון כתובת הנאשם על גבי המעטפה שנשלחת אליו, משום שההודעה לגשת לבית הדואר כן הגיעה ליעדה. הנאשם הוא שלא ניגש לבית הדואר לקחת את המעטפה שהגיעה אליו והמחדל רובץ לפתחו.

סיכומו של דבר אני דוחה את טענת הנאשם בעניין אי קיום חובת המאשימה על פי סעיף 60 א' לחוק סדר הדין הפלילי.

התיק קבוע להוכחות ליום 25.1.18 אך טרם ניתנה תשובה לכתב האישום וייתכן שיש טענות מקדמיות **נוספות ולכן אני קובע את ההקראה ליום 3.1.18 בשעה 10:30.**

המזכירות תודיע בדחיפות לב"כ הצדדים ותמציא להם החלטה זו.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ח, 27 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.